

Udgives maanedlig af Den danske og norske Konferens.

Nr. 10.

Oktober.

1908.

Finland og Nordland.

Da jeg skrev min sidste Rapport for vort lille Blad "Missions-Efterretninger", var jeg i Stockholm paa Rejse til Finland for at overvære Aarsmødet i Wasa. Dette Møde afholdtes 1ste—5te Juli. Af tilreisende Brødre var til Stede Conradi og Boettcher. Sidstnævnte er Formand for den russiske Unionskonferens. Vi havde et særdeles velsignet og vellykket Aarsmøde, og Arbejderne saavel som alle Sjøfende forlod Mødet med mere Mod og i Tillid til, at Herren vil gjøre store Ting for Finland. For min egen Del var det mig en stor Glæde at blive mere direkte bekendt med Arbejderne og Virksomheden i Finland. Arbejdsstyrken blev forøget, og Planer blev lagt for at gjøre en særlig Kraftanstrengelse ogsaa blandt Finnerne. Hidindtil har der saa godt som udelukkende været virket blandt de svensktalende; men da disse tun tæller ca. 500,000 mod godt to Millioner Finner, vil man let kunne indse, hvor nødvendigt det er at tage kraftigt fat blandt de sidstnævnte. Vi har nu to ordinerede Prædikanter, en Prov. prædikant og tre Bibelarbejdere i Finland. Broder Fred Anderson er Formand for den finske Mission og udfolder en god og praktisk Virksomhed. Han vil nu inden længe sammen med to unge finske Brødre paabegynde Arbejde i en finst By. Gud har meget velsignet Værket i Finland, baade hvad Prædikevirksomheden og Bogsalget betræffer.

Den 6te Juli rejste jeg nordover over Haparanda, Lulea og Narvik til Tromsø. I Lulea besøgte jeg Br. Wallenkampf, som for Tiden virker der og i Omegnen. Han var ved godt Mod og glædede sig i Arbejdet. I Tromsø holdt jeg nogle Møder med de saa Sjøfende, som er tilbage der. Sabbaten den 11te Juli fejrede vi Herrens Huses Anordninger. Herren velsignede os, og jeg tror, Mødet var til Opmuntring for disse hjerte Sjøfende. Fra Tromsø gik Turen saa til Hadselsen, hvor vi har en noksaa stor Menighed. Br. A. Sevaldsen er bosiddende der, men virker ogsaa andetsjeds oppe i Nordland. Vi holdt Møde hver Dag hele Dagen, og Gud kom rigtig nær til os med sin gode Nåde og talte til vore Hjertes. Menigheden fornøiede atter Løftet om at være tro og holde fast ved Herren og hans Sandhed. Ja maa Gud velsigne sit Vært og sine Børn paa Hadselsen.

Mange af de Indtryk, jeg fik oppe i Nordland, glemmer jeg ikke saa let. Den storartede, rige Natur fra Midnatsfø-

lens Land vil altid minde mig om Guds uendelige Magt og Vælde. Men det, der har gjort det største Indtryk paa mig, er dog de mange hjerte Sjøle, som gaar deroppe og venter paa, at Budstabet om Kristi snarlige Komme skal blive forkyndt for dem. Naar jeg tænker paa Nordlandsmissionen, bløder mit Hjerte. Paa svensk Side har vi kun to Arbejdere og en paa norsk Side (Br. Sevaldsen); og dog findes der næppe en bedre Missionsmark i hele Scandinavien. Som jeg rejste fra Sted til Sted, maatte jeg ofte med Taarer udbrøde: O Herre, send os nogle gudhengivne Arbejdere til denne forsømte, men dog saa trængende Missionsmark! Forbum bad Jesus sine Disciple opløste deres Dine og se Markerne, som var hvide til Høsten. Det samme glæder nu, og i Dag beder han enhver Broder og Søster om at gjøre det samme. Ja, Markerne er i Sandhed hvide til Høsten; men hvor er Arbejderne? Hvor er vor Ungdom dog henne, og hvem vil sige: „Her er jeg, send mig!“ Maa Herren forbarne sig over sin gode Sag og over sit Folk, og maa vi forstaa Tidens Ålvor og tage fat som aldrig før og udrette den Gjerning, som Gud har givet os — forkynde det sidste og store Budstab med Kraft!

Bed for Guds gode Vært og for alle hans Arbejdere!

Eders i det salige Haab forbundne Brødre og Medarbejder
J. C. Raft.

Island.

Den 6te August afrejste jeg fra Kjøbenhavn til Reykjavik med Dampskibet „Sterling“. Det var ellers bestemt, at jeg skulde have rejst den 28de Juli, men ved nærmere Underjøgelse viste det sig, at jeg vilde komme lige saa hurtig til Reykjavik paa en Dag nær, selv om jeg ventede til den 6te August.

Island er tre Gange større end Danmark, men har kun 80,000 Indbyggere. Selvfølgelig er en stor Del af Landet ubeboet, men alligevel bor Befolkningen uhyre spredt — ja saa spredt, at det er vanskeligt at sætte sig ind i dette Forhold, medmindre man har været der. Naturforholdene er baade interessante og ejendommelige; thi Landet frembyder en sjælden storlagen Natur af høje Bjerge. Skov findes derimod ikke, og det hører med til Sjældenhederne at se et Træ vokse paa Island

— jeg saa ikke et eneste, hvor jeg var. Det kan derfor ikke undgaaes, at der kommer til at hvile et vist øde og barst Bræg over Landet, som altid vil bidrage til at holde Ublændinge borte; thi der er næppe nogen, som fristes til at bosætte sig paa Island, medmindre han har Udsigt til at kunne tjene sig en Formue, eller at han tvinges bld af Kristi Kjærlighed til sine Medmennesker. Det er det sidste, der har ført Broder og Søster Østlund til Island.

hvad min Rejse angaar, da vil jeg helst forbigaa den; thi de Erfaringer, jeg gjorde, egner sig ikke til at interessere nogen — allermindst mig — kun skal jeg bemærke, at det var den mest ubehagelig Rejse (paa Grund af Søjge), jeg endnu har gjort. Derimod stiller det sig helt anderledes, naar jeg skal tale om mit Ophold der. Den 14de August kastede vi Anker ud for Byen Reykjavik, og Brødrene Østlund og Anderfen mødte mig i Robaad og førte mig ind til Byen. Jeg fik en hjertelig Modtagelse og sølte, at jeg var velkommen. Det samme var Tilfældet, da vi naaede Broder Østlunds Hjem, hvor jeg boede under mit Ophold paa Island. Jeg vil altid mindes de hyggelige Dage, jeg tilbragte i dette gæstfrie Hjem, og naar jeg nu atter færdes herude i det lille frodige Danmark, saa er mine Tanker ofte hos de kjære Venner deroppe paa den høje, kolde, barste Skjæppe, omgivet af det graadige Hav. Men de er ikke alene. Gud er med dem, og han har velsignet og kronet deres Bestræbelser med Held, takket være hans Navn! Broder Østlund har arbejdet flittigt — baade som Prædikant, Redaktør, Oversætter og Bogtrykker. Han har virket uegennyttigt, lidt „undt som en god Jesu Kristi Stridsmand“ og udført et fortjenstfuldt Arbejde. En god Grundvold er lagt, og Udsigterne er rigtig lovende. Vi har nu 40 Medlemmer deroppe og 10 Sabbatsholdere, som endnu ikke har forenet sig med os, men de fleste af disse vil sikkert gøre det i en nær Fremtid. Der er allerede bleven døbt 14 i 1908, og nogle venter paa Daab. Broder Østlunds Indflydelse paa Island er god, hvad der bekræftedes i Hjør under Kongen af Danmarks Besøg, da var Broder Østlund nemlig blandt dem, der blev indbudt til at spise til Middag med Kongen.

Men jeg maa heller ikke glemme at omtale Broder Niels Andersens Arbejde. Han er Broder Østlunds højre Haand, og naar vort Blad deroppe har 4000 Abonnenter, saa skyldes dette for en stor Del Broder Andersens opofrende og utrættelige Arbejde. Om Sommeren sidder han paa Høsten fra Morgen til Aften, og om Vinteren gaar han til Fods. Husene ligger ofte saa langt fra hinanden, at han maa benytte Rifferten for at finde dem (hust paa, at der i det store Hele ingen Vejse findes), og trods al sin Fjeld kan han kun besøge en seks å hvy Familier om Dagen. Han maa døje meget i mange Henseender, og om Bladsen tillod det, kunde jeg fortælle mange rørende Tildragelser, der sikkert vilde faa Taaren til at rinde og Hjertet til at bløde. Men uden at lade sig paavirke af Besværligheder iver denne trofaste Broder fra Hus til Hus for at bringe sine Medmennesker det sidste Naadens Budskab, og da jeg talte med ham om at gaa over i Prædikevirksomheden, svarede han: „Nej, Broder Raft, det kan jeg ikke, hjem skal saa udbrede Bladet, vore Bøger og Traktater?“ Han bad saa om at faa Lov til at fortsætte i tre Aar til. Edle Sjæl, han havde ret, det bliver ikke let at finde hans Eftermand.

Jeg holdt flere Møder, medens jeg var der, og Herren velsignede vore Sammenkomster. Det var mig en stor Glæde at tale til vore Søskende og Venner i Reykjavik. Den sidste Aften fejrede vi Herrens Husets Anordninger, og det var en kærlig velsignet Aften. Efter Mødet tog jeg en rørende Afsked med disse hjertelige og kjærlige Søskende, som jeg føler mig knyttet til, og som

jeg elsker lige saa højt, som om jeg havde kendt dem i mange Aar. Mine Bønner følger dem, og jeg glæder mig til snart at skulle samles med dem paa Glarhavet! Og nu, kjære Søskende, glem ikke at bede for vore kjære Medarbejdere og Søskende paa Island! De trænger til vor Sympati og vore Bønner. Island er ingen let Arbejdsmaat, og der skal meget af Guds Naade til for at kunne overvinde mange af de for os ukjendte Hindringer.

Jeg forbliver nu i Danmark en tre Ugers Tid og rejser saa til Norge for at virke der i tre Maaned. Bed for mig, kjære Søskende! Med venlig Hilsen forbliver jeg

J. C. Raft.

Kjøbenhavn den 3de September 1908.

Danmark.

I. & M. Foreningen.

II.

Idet jeg afventer Svar fra mine Medarbejdere og de mere erfarne i Traktatarbejdet, Svar paa de Spørgsmaal, jeg tillod mig at stille i min forrige Artikel, vil jeg i Dag lede Opmærksomheden hen paa

Missionsmødet,

som Foreningen bør afholde mindst en Gang om Maanednen — om muligt oftere. Hvis ikke Menighedens Medlemmer samles med det bestemte Formaal for Øje at drøfte Traktatforeningens Interesser, vil det komme til at se daarligt ud med Missionsarbejdet i den Menighed. Paa den anden Side vil et livligt Møde med Herrens Betsgjælle og Nærværelse, en Sammenkomst, der opvarmes af Beretninger om gode Erfaringer, og som benyttes til at studere de bedste Arbejdsmetoder, blive en sand Inspiration til forsøgede Anstregelser i Missionsvirksomheden. Mærk, Søskende, vort Maal er ikke at skabe et godt Missionsmøde, men et godt Missionsmøde er et ypperligt Middel til at skabe et godt Missionsarbejde. Vort Maal er: trofast Arbejde til Sjæles Frelse!

Hensigten med Mødet bliver da:

1. At søge Gud for at faa Betsgjælle og Hjælp i Arbejdet og for at nedbæde Herrens Betsgjælle over alle dem, der er ude paa Missionsmarken saavel i Hjemlandet som i de hedenste fremmede Lande.

2. At samtale om de Ferretninger, der maatte være nødvendige for Betskjællens Fremme, og at sætte Foretagender i Gang, som kan give enhver af Medlemmerne noget at bestille.

3. At opmuntre hverandre ved at Medlemmerne fortæller deres Erfaringer og mindes den Hjælp, Gud har givet dem i deres Forsøg paa at sprede Sandhedens Lys til andre.

4. At samtale om, hvorledes Foreningen i det nærværende Øjeblik bedst kan arbejde, samt hvilke Midler, den helst burde benytte under de forhaandenværende Omstændigheder.

5. At Medlemmerne modtager de Blade og Traktater, de ønsker at udbrede, samt hder af deres Midler til Betskjællens Fremme.

Disse Hensigter kan ikke altid opnaaes paa en og samme Maade. Omstændighederne er saa forskellige, at en Plan, der viser sig heldig i én Forening, kan slaa fejl i en anden; og selv i samme Forening kan det, som en Gang gav gode Resultater, paa en anden Tid være ganske uden Virkning. Derfor ligger det i enhver Formands Interesse at spørge: „Hvorledes kan Hensigten med vor Forening bedst opnaaes just nu?“

Dette fordrer, at der stadig maa nye Idéer til, at man stadig maa have noget bestemt nyt for Dje at arbejde efter; og sjønt vor Plan i det store og hele taget kan være den samme ved hvert Møde, saa bør der i Enkeltighederne altid være Forandring, Fremskridt og Udvikling. Naar vi saaledes gjør vort bedste, hvor sødt det da er at lægge alle vore Planer for Meesterens Fødder og bede ham om hans livgivende Aand, ved hvis Hjælp vore Anstrengelser alene kan bære Frugter!

Selv om det ikke altid er nødvendigt at følge en bestemt Form, vil sikkert mange Foreningsformænd være glade ved et Forslag til en Dagsorden, og jeg tillader mig derfor at opstille som et Eksempel følgende

Program:

1. Afhyngelsen af en Salme.
2. En Bønnestund. Lad flere deltage heri.
3. Sekretærens Rapport over forrige Møde oplæses og godkendes.
4. En Sang.
5. Bibellæsning, Prædiken eller Studium af en eller anden Del af Guds Ord, som leder Opmærksomheden hen paa Arbejdet.
6. En Sang. Missionssang.
7. Oplæsning af modtagne Missionsbreve.
8. Andre Beretninger fra Medlemmerne om deres Arbejde og Erfaringer.
9. Samtale om Planer for fremtidigt Arbejde. Indtjeb af nye Traktater og Skrifter. Bestillinger til Forlagshuset osv.
10. Beretninger fra Missionsmarken — hjemme og i Udlandet.
11. Oplæsning af et eller andet Stykke Poesi eller Prosa, som gaar i den rigtige Retning; Solosang, Musik og deslige.
12. Afslutning med Opfordring til trofast Arbejde, Optagning af Kollekt (om nødvendigt), Sang og Bøn.

Formanden bør berede sig omhyggeligt til Mødet, saa at han kan have noget godt at fremholde under Punkt 5. Engang saa jeg, hvorledes Formanden under dette Punkt lod uddele en Del Papirstrimler, der indeholdt Svar paa de Spørgsmaal, han ønskede at stille. Svarene, der var fra Bibelen eller vore Bøger, var nummererede og blev læste af de Personer, som havde faaet Papirstrimlerne. Idéen var god og gav mange noget at bestille og fange de alles Opmærksomhed; gode Tanker blev fremholdt og Guds Aand var til Stede i Mødet.

Det gjælder om at gjøre Sammenkomsten saa interessant som vel mulig, om muligt v.d. Hjælp af Illustrationer og Kort. Naar Formanden eller en anden taler om Arbejdet i de fremmede Lande, hvor vore Arbejdere „bryder Nyland“, kunde det være af Interesse at betragte et Landkort, hvorpaa vore Missionsstationer kunde paa-vises. Naar Talen er om de fremmede Lande, bør Formanden ikke glemme at minde om Trangen til Arbejde her hjemme i vort eget Land!

For at kunne erholde og oplæse Missionsbreve maa Medlemmerne naturligvis selv udføre et Arbejde — de maa ofte skrive mange Missionsbreve for at erholde et Svar, som oplæses ved Mødet, men dette Arbejde skal vi senere komme tilbage til i en anden Artikel.

De unge i Foreningen kan sættes i Arbejde med at finde noget godt og smukt at oplæse og fremtjge ved Mødet, ligesom de naturligvis ogsaa bør oplæses til at deltage i det aktive Arbejde igennem Maanedene, baade med at besøge Folk, udbrede Blade og Skrifter, skrive Missionsbreve, hjælpe de syge og fattige o. a. m. Er nogle af dem dygtige til at synge og spille, saa lad dem forberede sig til at yde god Musik v.d. Mødet; men altid bør det erindres, at Missions sagen bør være det første og sidste paa Programmet. L. M.

Norge.

Min første Erfaring.

Omkring midt i Juni 1882 sad jeg en vakker Solsfinsdag midt ude paa Atlanterhavet med et Ny Testamente i min Haand og sølte mig hyerst nedtrykt og forladt. Jeg var paa Rejsen til Amerika. Norge laa der langt, langt agterud, og hver Dag nærmede vi os Ny York. I denne By skulde jeg holde til uden en eneste bekjendt, uden Kjenndskab til Sproget og med kun fire Dollars i Lommen. Det var paa en saadan Dag, medens jeg sad der oplydt af bange Anelser for Fremtiden og af og til tænkte paa den sundne Tid, der dog aldrig mere kom tilbage, Herren valgte at besøge mig for første Gang. Der skulde de første Straaler af Lys falde paa mig. Læren om den endeløse Pine havde formøket mine Tanker om Gud. Jeg tænkte: „Hvilket grusom Gud, hvis der er en Gud! Fra den Kant kan jeg ikke vente mig noget godt.“

Da hører jeg pludselig nogen med norffe Ord tale til mig om Religion. Emnet drejede sig om den evige Pine. Vedkommende overlod mig en liden Bog, som hed „Liv og Ufortrætelighed“, og med denne i min Haand stod jeg op ved en Lygte og læste til over Midnat.

Denne Nat blev jeg forlig med Gud. Det, som jeg havde læst, var lige saa rimeligt som det var bibelff og sandt. Jeg vilde aldrig anklage en saadan Gud mere.

I November det følgende Aar vendte jeg tilbage til Norge. Jeg opsogte Br. Matteson og fortalte ham mit Erinde. Jeg var kommen for at sælge Skrifter og bad om at faa kjøbt en Del. Jeg var da 25 Aar gammel. Ingen havde endnu forsogt sig som Kolportør i Skandinavien. Br. Matteson havde bedt Gud om at sende nogen, der vilde være villig til at ofre al sin Tid dertil.

Jeg blev forhyndet med Skrifter og gif ud. Et stort Distrikt laa visseffig for mig; men en saadan Bog, som jeg havde læst paa Skibet, vilde selvsjølgeff alle Menneffer kjøbe. Naar saa en havde læst den, vilde han tale om dens Indhold vidt og bredt og gjøre Folk paa store Strækninger interesserede. De vilde da sende efter flere Skrifter, ligesom jeg havde gjort, og Broder Matteson vilde da komme efter og organisere Menighederne. Alt jeg behøvede at gjøre var at sprede et Striit her og der; dernæst maatte Br. Matteson afslutte, og saa kom Herren.

Min Afgt var at komme til Kristianiafjord Inarreit mulig. Der var mine fleste bekjendte; men jeg vilde tage hele Kysten nedover og gjøre fra mig paa Vestfiden af Kristianiafjorden. Paa Vestbanestationen skulde Forretningen begynde. Folk strævede foragtelig paa mig. Jeg blev udfjellig, og da jeg kom til Drammen, turde jeg ikke tale til noget Menneffe. Udenfor Byen ved Konnerud sit jeg afhændet en Bog til en Kone. Det var den største, jeg havde, og lykkelig gif jeg til Hvile efter den første Dag. Men om Morgenen kom Bogen tilbage. Den var ikke ret. Pengene skulde betales tilbage. Dette gjorde jeg og rejste grædende videre.

I de følgende fire Aar, som fulgte, arbejdede jeg utrættelig. Med Kantselen paa Nyggen, hvori var Lager af Skrifter, Undertøj og Mad, rejste jeg Norge rundt flere Gange. Naar Vejen var lang imellem Gaardene, satte jeg mig ned paa min Kantsel og overvejede min Stilling, ligesom jeg ogsaa tog Tid til at grænste Guds Ord. Jeg var lykkelig og sølte mig som Jesu fjære Barn; dertil ogsaa som en vældig Banedryder, der snart var færdig med Norge for at tage fat paa Danmark og Sverige og maasseff Rusland med.

25 Aar er nu henundne siden den Tid, da jeg begyndte. Naar jeg fer tilbage paa den Tid, saa er intet mere sjnealdende end mine Skobeligheder. Jeg synes, at enhver anden kunde have gjort det bedre, og dog har jeg stadig erfaret, at Herren har staaet mig bi. Mange

Ting har forandret sig siden den Tid. Kampen imellem det onde og det gode har udviklet sig stadig og er bleven mere og mere spændende. Det er ikke alene ude paa Kolportagefeltet, at Wortets Magter staar os imod, men de bestormer vore Hjem og Hjærter som aldrig før. Det gjælder for os alle at være tro. Gjærningen vil snart være endt og Hvilens Dag kommer.

H. Surttén.

Erfaringer i Bogmissionen.

Søster Ablaug Jordgraf, der tilsammen med Selma Ringström kolporterer i Søndmøre, i det vestlige Norge, har skrevet Redaktionen et længere Brev, der indeholder meget interessante Beretninger om deres Erfaring i Arbejdet dersteds. Da vi tror, det vil interessere vore Læsere at se, hvilke vælsignede Erfaringer en gudhengiven Kolportør kan have, skal vi tillade os at fremkomme med et lidet Udtog deraf i „Missions Efterretninger“. Hun skriver:

„Søster Selma Ringström og jeg har siden Maj virket her med Udbredelsen af „Fortid og Fremtid“. Vi har erholdt store Velsignelser under dette Arbejde, dyrebare Erfaringer og Verdomme. Herren være lovet, som har drevet os ud i sin store Arbejdsmark, der er aldeles hvid til Høsten. Være flere vilde lade Herren lede sig, saa de kunde blive delagtige i disse Velsignelser.“

„Folket her har mer eller mindre deres Dine aabne for de vildfarende Verdomme, som findes inden Statskirken, og mange er da ogsaa udfrevne af samme, desværre, som det synes, kun for at indvilles i endnu større Vildfarelser og Mørke. Satan arbejder nemlig med al Løgnens Magt ogsaa her. Iblandt disse er der dog mange, som er meget nidjære, og som er villige til at vandre i det Lys, der naar frem til dem. Vi fjender ikke Hjærterne, det gjør Gud alene; men derfor synes jeg ogsaa, at Sagen bliver saa meget mere alvorlig — da det for en stor Del kommer an paa vor Trofast, saa ikke vi gaar nogen forbi, men gaar til alle med de Sandheder, som er „Mad i rette Tid“.

„Langt inde i en Dal, som kaldes Bjørkedalen, gif vi for en Tid siden og toa Bestillinger paa Bogen. Flere bestilte den af os, og iblandt disse var en ung Pige. Bogen skulde leveres efter en Maanedes Forløb, men i Mellemtiden fik vi høre om en Katolik i Bjørkedalen, der helligholdt Lørdag. Vi forto nu, at den, som holdt Sabbaten, her gif under Navn af Katoliker. Da vi fik hendes Adresse, saa vi, at det maatte være den unge Piges Moder. Vi gif ud til hendes Hjem, hvor vi først traf Moderen. Hun var til at begynde med en Del skeptisk og meget lidet meddelsom. Vi spurgte hende da, om det var sandt, at hun helligholdt Lørdag, hvortil hun svarede ja. Vi fortalte hende da, at ogsaa vi to samt flere andre holdt den syvende Dag. Da hun horte dette, rettede hun sig op og spurgte: „Er det virkelig sandt?“ Derpaa omfavnede hun os, medens hun med Taarer i sine Dine priefede Gud. Vi sølte os straks ét med hende. Paa vort Spørgsmaal om, hvorledes hun var kommen til Oplysning om denne store Sandhed, svarede hun, at det var Bibelen, hun havde rettet sig efter. Hun spiste heller ikke Svinekjød, fordi Guds Ord forbød Nydelser af samme. Hun havde ogsaa Lys paa Daaben og længedes efter at blive døbt. Flere fra andre Samfund havde tilbudt at udføre Handlingen for hende; men hendes Samvittighed havde hjer Wang talt derimod. Da hun derfor fik høre, at vi praktiserede Daab, blev der et nyt Lødesudbrud.

I samfulde femten Aar havde hun holdt den syvende Dag hellig og kæmpet med Modstand, Haan og Foragt uden at have det ringeste Kjendskab til, at der fandtes

andre Mennesker, som fulgte Bibelens Lys angaaende Sabbaten. Vi havde Anledning til at være sammen med hende én Sabbat og gjennemgik da Sabbatsforelektion med hende. Mange af baade Præster og Løgsfolk havde iorsøgt at bortforklare hendes Lys; men det endte altid med, at hun blev end mere bekyrket i Sandheden. Hun havde bedet Gud i mange Aar om at sende hende mere Lys, og hun var sikker paa, at hendes Bønner nu var besvarede. Denne Søster er en Søster til den bekendte Præst Anders Hønden.

En anden gammel Søster har begyndt at holde Sabbaten. Hun er 77 Aar gammel og bor langt fra sidstnævnte Sted. Jeg traf hende i en ussel liden Hytte. Da jeg traadte ind, greb hun sine Krykker og kom under stor Vanskelighed mig i Møde. Hendes traalende Ansigt talte dog til mit Hjerte med sit eget Sprog. Jeg fik straks den Tanke i mit Sind, at denne Sjel vilde anamme Sandheden. Hun kom i Besiddelse af en Del af vore Bøger og Skrifter, hvilke hun gennemlæste med stor Iver og Interesse. Saa snart vi havde fremstillet Lyset angaaende Sabbaten for hende, anammede hun det straks. Saa vel denne som den foregaaende har flare Tanker og forsværer Sandheden med stor Visdom.

En Lærersfamilie i Volden er ligeledes meget interessert. Disse har lidet meget for sin Tro og vil sikkert følge det Lys, der endnu maatte gaa op for dem. Vi har nu maattet rejse bort fra de Steder, hvor disse fjære Sjæle bor; men det er dog en lykkelig Tanke for os, at de er kommen i Besiddelse af vore Bøger og Traktater. Disse Sjæle behøver mere Lys og Vejledning i Guds Ord; men nu sidder de der alene uden nogen som helst menneskelig Hjælp. Høsten er visseelig stor, men Arbejderne er saa. Vi tror, at Jesus kommer snart, men o saa mange, saa mange som behøver Hjælp! Vi har været Djendvidner til hjertegribende Omstændigheder. Mange Sjæle kæmper en fortrublet aandelig Kamp. En broget Forvirring af Sandhed og Vildfarelse strømmer forbi dem. De studerer, indtil de i nogle Tilfælde mistet sin Forstand. De kan ikke komme til Klarhed angaaende sit Forhold til Gud, og efter at have gennemgaaet store aandelige Kampe lider de under tiden Stibrud paa baade Troen og Forstanden; og, hvad værre er, mange Mennesker dør bort i denne Stilling. Vi traf en Mand her for en Tid siden og viste ham „Fortid og Fremtid“. Han indrømmede, at dette var en god Bog, og at han vilde kjøbe den. Efter en Maanedes Tid var vi paa Stedet igjen; men da var han paa Sindslygeaahlet. Han troede, at han havde begaaet Synd imod den Helligaand, og ingen var der til at yde ham Hjælp. „Til Grunde gaar mit Folk af Mangel paa Kundskab.“ Dette gaar i Oplysning lige for vore Dine, og dog har vi Lyset og Hjælpen.

Det er med Ghyen igjennem hele min Sjel, at jeg ser paa al denne Nød; al denne store Trang til hurtig Hjælp, som møder os overalt. Det har været en alvorlig Skole for mig. Herren siger: „Red dem, som hentes til Døden, og de, som vasse hen for at dræbes — maatte du dog holde dem tilbage.“ Ordsp. 24, 11. Hvilket Ansvar vi alle har. Søster White siger, at der, hvor der er én Kolportør, burde der være et Hundrede. Vi Kolportører, ja Guds hele Menighed, er satte til Vægtene for vor Tid; men hos Projektet Egetiel siger Herren, at han vil kræve de fortabtes Blod af den utro Værter Haand! Det er visseelig paa Tide at opføre: al Ho og Uagelighed og blive fortrolig med, at vi alle har vore personlige Pligter, som ingen anden kan opfylde for os — o, at al Fejghed, Vantrø og Lunkenhed maatte fjernes og vore Klæder bevares for Pligter af de fortabtes Blod.

Din forbundne Søster og Medarbejder

Ablaug Jordgraf.